

sa Venecijom jer se rodio na tada venecijanskom tlu, jer su mu roditelji živjeli pod Venecijom. Ali isto mu je tako bilo jasno, da on nije Venecijanac u narodnom pogledu, da je on Hrvat, Slaven ili po tadašnjem talijanskom Ilirik, da je porijeklom, jezikom, krvlju srastao i vezan za onu malu etničku grupu koja je tada bila sva krvava u borbi sa Turcima, a koja će se zadnjih godina njegovog života raskrivati i u borbi potištenih seljaka prema feudalcima i protiv plaćenih vojnika bečkoga cara i kralja.

Vlačićeva je mladost potpuno neistražena. Dva glavna biografa njegova, Ritter i Preger, po kojima su svi drugi do sada pisali o njemu, započinju sa njegovim odlaskom iz Labina. Vlačić je objavio samo jedan dokumenat iz koga se vidi da je rođen u Labinu iz zakonitog braka (jer su mu u Njemačkoj i to osporavali). A ta mladost provedena na imanju na naselju oko Labina ili u samom malom gradiću na brežuljku, u kome su do danas ostale patricijske obitelji, koje su u njemu živjele i tada (Škampići, Luciani, Lazarini), opkoljenom sa svih strana hrvatskim naseljima u kojima živi stari seljački, ribarski i mornarski svijet, uz oca iz nekog naselja Vlačića, sedam ili osam kilometara od Labina, gdje se još uvijek protežu imanja labinske gospode, oca koga gubi još kao dijete, ta je mladost ipak ključ Vlačićeve ličnosti. Vlačići su u onim naseljima još prije dvadeset godina (1914.) živjeli u malim prizemnim kućama, pokrivenim raženom slamom, tamnim i zadimljenim kao i prije četiri sto godina. Možda je ovamo nekada svraćao Vlačić na svoju domovinu, i slušao u večer razgovore na ognjištu, kad su žene prele pri ognju, na kome se ložio smilj, a oganj služio i za ogrijev i za svijetlo, kao što smo i mi slušali takve razgovore u istim kućama sa slavnatim krovom u našem djetinstvu. Možda se tu rodila misao o iskonskoj pokvarenoj prirodi čovjeka, koja na nama leži kao Sizifov kamen, koji nećemo nikada dići.